

عنوان مقاله:

تاثیر بلند مرتبه سازی بر کیفیت زندگی شهری

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی عمران ، معماری و مدیریت توسعه شهری در ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

نادر اخوان ملایری - مشاور عالی شهردار اراک، شهرداری اراک

علی ترکی - کارشناس برنامه ریزی شهرداری اراک، اراک شهرک امیرکبیر

خلاصه مقاله:

در دهه های اخیر شاهد روند گسترش ساخت و ساز ساختمان های بلند مرتبه در شهرهای بزرگ هستیم و شهرها عملاً با رشد عمودی خود در صدد پاسخگویی به رشد شتابان جمعیت شهری هستند و نکته قابل تامل در دهه های اخیر توجه به موضوع کیفیت زندگی شهری از سوی برنامه ریزان شهری و حتی شهروندان می باشد تا علاوه بر ساخت اینگونه بنا ها به کیفیت زندگی اجتماعی نیز توجه خاصی معطوف نموده؛ لذا سنجش میزان رضایتمندی از کیفیت زندگی در مناطق بلند مرتبه سازی شده اقدامی در جهت کسب اطلاع از میزان موفقیت در این خواسته می باشد که از سوی برنامه ریزان و طراحان شهری مد نظر واقع شده است. مدل مفهومی پژوهش به تاثیر سازه های بلند مرتبه بر کیفیت زندگی شهری از دو منظر شاخص های ذهنی و عینی می پردازد. پژوهش حاضر از حیث هدف کاربردی و از حیث گردآوری داده ها در زمره پژوهش های توصیفی پیمایشی می باشد. جامعه آماری شامل 1520 واحد مسکونی واقع در سازه های بیش از چهار طبقه در هسته 12 شهر اراک بود، که با خصوصیات تلفیقی از وجود باغات، وجود بافت قدیمی ساز و فضای توسعه ای برای استقرار بناهای بلند مرتبه مورد توجه قرار گرفته؛ که تعداد 182 واحد مسکونی به عنوان نمونه توسط فرمول کوکران و از طریق روش نمونه گیری سیستماتیک انتخاب گردیدند. داده های حاصل از شاخص های ذهنی در سه بعد کالبدی، زیست محیطی و اجتماعی که از طریق پرسشنامه ها گردآوری شده بودند با آزمون های آماری تی استودنت تک نمونه ای، تی مستقل و آنالیز واریانس یکطرفه تحلیل گردیدند. نتایج نشان داد کیفیت زندگی شهری با میانگین 2/93 با فاصله بسیار اندکی پایین تر از میانگین قرار دارد و مبین این است که کیفیت زندگی شهری از نظر ساکنان ساختمان های بلند مرتبه در وضعیت مطلوبی وجود ندارد و بعد زیست محیطی با میانگین 3/20 مطلوب و ابعاد کالبدی و اجتماعی به ترتیب با میانگین های 2/84 و 2/75؛ با فاصله اندکی پایین تر از میانگین ارزیابی شدند. همچنین بین متغیرهای جمعیت شناختی بومی و غیربومی بودن و سطح تحصیلات، تفاوت معناداری مشاهده نگردید. یافته های پژوهش بیانگر آن است که میزان تراکم مجاز واگذاری از سقف پیشنهادی بیشتر بوده و به تناسب آن کاربری های تفریحی و مذهبی و فضای سبز تامین نگردیده است؛ ولی هسته 12 پذیرای جمعیت با توجه به جمعیت موجود می باشد. می توان اینگونه نتیجه گرفت که ساخت و سازها تابعی از جمعیت کنونی نبوده و بر نیاز کنونی پیشی گرفته است و عملاً هسته با شرایط موجود نباید پذیرای تراکم اضافی دیگری باشد، مگر برای تامین سایر کاربری های خدماتی، تمهیدات لازم اندیشیده شود.

کلمات کلیدی:

بلند مرتبه سازی، کیفیت زندگی، بعد کالبدی، بعد زیست محیطی، بعد اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/973707>

